

mellem en Soldat og hans Krigsfange. I hvilket Forhold staar en Mand til den, han har taget tilfange? Ja, der staar meget Lidt om det i Straffeloven, der staar i Grunden slet Intet. Efter almindelig Krigsbrug er en Fange, naar han engang har givet sig til Fange og forlangt Pardon, pligtig til ubetinget at lyfste den Soldat, der har taget ham til Fange, og Soldaten har til Gjengjæld den Pligt, at forsvare Fangen mod Alle og Enhver, og om det saa skal være, vove Livet for at forsvare Fangen. Jeg tror ikke, det staar skrevet nogetsteds, men det er almindelig Krigsbrug, og Noget, som egentlig følger af sig selv for enhver retsfindig Mand. Naar en Mand er tagen til Fange og har givet sine Vaaben fra sig, har han naturligtvis Lov til, hvis han kan se sit Snit, at løbe sin Vej fra den, der har fanget ham, det bliver den Andens Sag at passe paa, hvad han har; men han har ikke Lov til at befri sig fra sit Fangenskab paa den Maade, at han f. Ex. river Geværet fra den, der engang har givet ham Pardon, og skyder ham ned; det er uærlig Gjering, det er Mord. Jeg indrømmer, at det er den Slags Ting, der ikke kan optages i Straffeloven, thi man vilde aldrig blive færdig dermed, men netop fordi der maa være Tilfælde, som maa bedømmes efter, om jeg saa maa sige, den offentlige Samvittighed, og maa bedømmes efter gammel Krigsbrug og Sædvane, mener jeg, at en Paragraf af det Indhold, som den 188de Krigsartikel, ikke vilde være paa urette Sted som Slutsten paa denne Lov.

Formanden: Det ærede 1ste Medlem for 11te Kredts (Kermansen) har Ordet for en kort Bemærkning.

Kermansen: Den ærede 2den Landsthingsmand for 5te Kredts (Drenbøll) mente, at saavel min Sidemand som jeg havde læst § 121 urigtig. Jeg tror, at det er den ærede Landsthingsmand, som har læst feil. Enhver, der har været i Hæren, veed, at Overmand og Foresat virkelig ikke er Et og det Samme. „Overmand, som man er pligtig at kende eller som man isørigt kender“ gaar videre end „Foresat“, men da jeg selv i denne uddiviede Forstand ikke har havt nogen Indvending at gjøre mod Paragrafen, er der ingen Anledning for mig til at komme nærmere ind paa den.

Formanden: Den ærede 2den Landsthingsmand for 5te Kredts (Drenbøll) har Ordet for en kort Bemærkning.

Drenbøll: Jeg vil kun gjentage det, jeg sagde før, thi det forekommer mig ikke at

være saa urigtigt. „Overmand som jeg er pligtig at kende“ er min nærmeste Foresatte og ikke Andre. Isørigt var min Bemærkning slet ikke rettet til det ærede Medlem, som var enig i Paragrafen, men til hans ærede Sidemand. Det er det, jeg troede, at man ikke havde været opmærksom paa, hvad der forstaaes ved en Foresat o: det er ikke Andre, saavidt jeg kan opfatte det og mine militære Kundskaber række, end Underofficerer og Officerer ved det Kompagni, hvorved Soldaten staar, eller Officerer ombord i det Skib, hvor en Matros er, og der vil man dog indrømme, at det vil være i allerhøjeste Grad betænkeligt ikke at straffe en saadan Hensynsløshed som den, at en Underordnet ikke vil hilse en saadan Officer. Jeg tror, det er den rigtige Opfattelse, og naar man bliver staaende ved den, er der ikke nogen Betænkelighed ved Paragrafen. Den ærede Laler heroverfor (Blom) var enig med mig i Realiteten af denne Paragraf, men han mente, at den godt kunde gaa helt ud. Jeg ser ikke rigtig Forbindelsen derimellem, thi det er jo aabenbart den ærede Lalers Mening, at en Forsømmelse med Hensyn til Hilspligten absolut burde straffes; men naar vi lade denne Paragraf gaa ud, navnlig efter den Motivering, den har faaet gennem Forhandlingerne baade her og i Folkethinget, vil det jo være klart, at der aldrig kunde være Tale om arbitrar Strafs Anvendelse paa den, der ikke hilser en civilklædt Officer.

Krigsministeren (Rauffmann): Naar jeg har forlangt Ordet, er det nærmest for at udtale mig noget mere om Bøiestrafpen, som idag har været saa meget og paa forskellig Maade omtalt. Da denne Straf er ny for Hæren, naar den der bliver indført, har min Opmærksomhed naturligtvis været meget henvendt paa, hvilken Indflydelse den mulig vilde have, og hvilket Indtryk den i det Hele ventelig vilde gjøre. Jeg har allerede igaar udtalt mig om Bøiestrafpen og yttret, at jeg fandt den meget anvendelig under alle Forhold. Jeg har sagt, at den vel ikke er saa intensiv som andre tidligere anvendte eller foreslaaede Straffe, men at den dog altid kunde betegnes som ret intensiv, og at den ligeledes kunde betegnes som kortvarig, naar der er Tale om at straffe betydeligere Forseelsler. Dette Sidste har været betvivlet navnlig af den ærede Landsthingsmand for 11te Kredts (Kermansen), men for at komme til en klar Erkjendelse af, hvorvidt den kan kaldes kortvarig, vilde det maaske være godt at sammenligne de forskjellige Straffe. Lige vi f. Ex. 15 Dages Dagtarrest, er den lig med 2½ Dags streng Arrest i Bøien og lig med 2½ Dags Bindestraf og lig med 5 Dages staaende